

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: VESTALINDEN (1838)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "VESTALINDEN (1838)", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 196.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-paludanm01-shoot-workid95773.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

VESTALINDEN (1838)

Ned over Tiberen og Romas Høie
Sit første Lysglimt sender Dagens Øie,
Og heelt i Guldglands straalers Bjergets Top;
I Morgenrøden flyver Fuglen op,
Og ingen Vægt dens Bryst og Vinge tynger,
Mens for den unge Dag sin Fryd den synger.
Fra Bjergets Sti, hvor Æslet har sin Gang,
Igennem Luften lyder Klokketklang;
Fra Dalens Vei, hvor Hjorden gaaer forbi,
Blidt toner Hyrdefløitens Melodi;
Fra Skovens fjerne Lunde Hornet klinger,
Og giver Hindens lette Fødder Vinger.
Alt vækkes i den klare Morgenstund,
Alt lever op, paa Bjerg, i Dal, i Lund,
Alt rører sig langs Tiberflodens Sider,
Hvor mellem Siv den gule Bølge glider.
Hist roer en Fisker - hist paa Bredden staaer
Hans unge Hustru med de brune Haar;
Den lille Søn, som nys hun holdt ved Barmen,
Hun høit mod Lyset løfter op paa Armen.
Og hist fra Hyttens Dør, hvor Duggens Graad
Paa Mosset og paa Græsset perler vaad.
De muntre Børn paa Engen ud sig skynde,
For strax med Leg nu Dagen at begynde.

Dog medens udenfor den store Stad
Hver Skabning rører sig og aander glad,
Og Alting drikker Liv af Lysets Kilde,
Hvi drager gennem Byen nu saa stille
Fra Vestatemplet, fra Gudindens Hjem,
Den tause, sørgeklædte Skare frem?
Hvi gaae Lictorerne saa dybt nedbøied'?
Hvi vandre Præsterne med Sorg i Øiet,
I Glandsen af den friske Morgensol
Omkring den tættillukte Bærestol?
197 Hvi lyde foran Toget nu de bange,
De dybe, ængstelige Klagesange? -
Ak, bag sit dunkle Forhæng Baaren har
Det levende og dog saa stumme Svar:
Der sluttet Fulvia, den unge Qvinde,
Bestemt til Gravens rige Offer, inde,
Hun, som sin Eed, sit Kydskhedsløfte, brød;
Der bæres Vestalinden til sin Død,
Mens hist paa Torvet, som til Templet støder,
Nu hendes Elsker - nu Marcellus bløder. -
Beständig fremad Sørgetoget gaaer,
Og hver en romersk Ridder, som det naaer,
Sig slutter sorgfuld til de mørke Rader,
Der skride langsomt gennem Byens Gader. -
Alt den collinske Port, en Bue lig,
Og alt Forbrydermarken viser sig;
Der Graven er, der er den dybe Hule,
Som snart den unge Fulvia vil skjule.

Men træd herhen paa Veien, ved hvis Rand
Just nu det store Baal man tænder an,
Mens fra det Fjerne Choret's Sang sig nærmer.

Her hviler Loftets Lem, som Hulen skjærmer,
Og som, naar eengang den er lukket til,
Sig aldrig meer for Dagen aabne vil;
Her Stigen staaer, som, naar nu brudt er Staven,
Skal bringe Off' ret skridtviis ned i Graven,
Men ad hvis Trin hun op ei mere gaaer.
Her - dybt paa Hulens Bund - en Løjbænk staaer
Og her det lille Marmorbord, hvis Plade
Alt bærer Skaalen og de gyldne Fade,
Der gjemme Vand og Olie, Melk og Brød,
Til Livets Næring ved en langsom Død.
I Krogen hist den matte Lampe hænger;
Den lyse Dag nu reent dens Glands fortrænger,
Men o, det varer kun en føie Stund,
Da vil den skinne klart i Hulens Bund;
Høit vil den flamme, naar først Graven lukkes,
Før den gaaer ud - før den for evig slukkes.

I langsom Gang til Hulen Toget naaer;
Paa Jorden sættes ned den lukte Baar,
Og medens Folket Gravens Rand omringer,
Med dæmpet Stemme Sørgechoret bringer
Ved Fløiternes den melankolske Klang
Til Vestas Guddom en Forsoningssang.
198 I Baalet Præsten ud sit Offer gyder,
Og Chorets sidste Klagetone lyder
Endnu da Baarens Forhæng drages af,
Og Fulvia henvandrer til sin Grav.
Med sænket Hoved Jorden hun betræder,
Af Sløret dækket, i de hvide Klæder
(Den ubesmittede Gudindes Dragt)
Og i den purpurrøde Kappes Pragt;
Og som en Støtte staaer hun taus og stille
Paa Grændsen nu, hvor Liv og Død sig skille.
Da træder Præsten til - og brat hans Haand
Om hendes Hoved løser Slørets Baand
Og Kjæden, der om Halsen rundt sig vinder -
Og pludselig, som naar en Sky forsvinder,
Fra Vestalindens Pande Sløret gled,
Mens over Skuldren Kappen synker ned.
O see, hvor ung og skøn! - En Genius lig
Her ved sin egen Grav hun hæver sig
Til Døden viet og mod Mørket bøiet:
Paa Jorden fæster stirrende hun Øiet,
Ret som om Synet af den hvide Dragt,
Nu hendes Dødsdragt, hende gjør forsagt.
Fast om den ene Haand den anden holder,
Men ei til Bøn som fordum hun dem folder,
Den dybe Skræk dem ene binder fast.
Da løfter hun sit Hoved op ihast,
Og som forvirret hun omkring sig skuer,
Og Hver, som seer det, i sit Hjerte gruer.
Medet opklares dog det stive Blik,
Medet tilbage hun sin Samling fik -
Hun rødmer høit - og høit det Bryst sig hæver,
Som Mindets Qval og Lyst nu gjennembæver.
Dybt sænker hendes Pande sig igjen
Og til den aabne Grav hun træder hen,
Af Præsten støttet, som den Svage fører.
Det første Trin af Stigen hun berører,
Saa staaer hun atter stille - Dødens Chor
Til hende taler med de sidste Ord:

Nu bort fra denne Verden gaaer
Din Fod, mod Dybet vendt:
Den Sol, som høit paa Himlen staaer,

For dig sit Løb har endt.
Ei meer i Aftenrødens Skin
Dens Nedgang skuer du,
Og aldrig meer du aander ind
En Morgenluft som nu.

199

Af hver en jordisk Ven forladt
Paa Eensomhedens Vei,
Du vandrer til den stille Nat,
Som Stjernen klarer ei.
Der, gennem Mørkets Porte frem,
Ad Smertens trange Sti,
Du stunder mod det sidste Hjem,
Hvor Straffen er forbi.

Een Trøst dog rummes i din Vee,
End er dig Vesta nær;
Af hendes Lampe skal du see
I Mulmet Straalens Skjær.
Fra Luen lyser Naadens Bud,
Og luttret ved dens Skin,
Og favnet mildt som Dødens Brud,
Gaaer du til Hvilen ind.

Her Choret taug - og Vestalindens Fod,
Der paa det første Trin af Stigen stod,
Dens næste Trin nu skjælvende berører;
Og nu - som naar en Tones Klang man hører
Langsomt at hendøe, saadan Dødens Pant,
Ung Fulvias Skikkelse, for Øiet svandt.
Først - mens ad Stigens Trin hun nedsteg stille -
Først tabte Blikket hendes Fod, den lille,
Saa af den ranke Skabning Meer og Meer,
Til sidst det fagre Hoved kun man seer.
Da standsed hun med eet - og hendes Øie
Sig uvilkaarlig vendte mod det Høie,
Mod Himlen og mod Solen med et Blik,
Hvori sin Glands af Døden Livet fik.
Kun et Secund det vared - dog sig gjemte
I Blikket Minder, som man aldrig glemte -
Da Vei til Dybet hendes Øie fandt,
Og Brynet, Panden, Lokkerne forsvandt.

I Grotten Vestalinden sidder stille;
Paa Væggen seer endnu hun Lyset spille
I gennem Hvælvingens det aabne Tag
Som lifligt Gjenskin af den unge Dag.
End seer hun Stigen - end kan hendes Øre
En Gjenklang af de mange Stemmer høre,
Der over Jorden blandes til et Chor.
Som afgang Liv og Død af disse Ord
200 Hun anspændt lytter, medens hendes Øie
Paa samme Tid betragter Stigen nøie.
Da drages den paa eengang op - og i
Slaaer Hulens Lem, og pludselig forbi
Er al den Glands, der over Jorden lyser,
Og paa sit Leie Vestalinden gyser.
Ned var hun sunken, som af Døden rørt,
Hvis ei endnu en Lyd hun havde hørt,
Der fængsler Tanken, mens den Hjertet skrækker;
Thi hør, hvor Graven nu med Jord man dækker!
Hør Lyden af de tunge Spaders Slag,
Der gjør et Bolværk mellem Nat og Dag!
Hør, som af dæmpet Torden nu et Bulder!
Den kæmpestore Steen man langsomt ruller

Hen over Hulen som en evig Vagt
For Livet, der i Graven er nedlagt.

Medeet blev Skaren ovenover rolig;
Ei mindste Lyd sig nærmed hendes Bolig,
Ei mindste Gjenklang meer af Verdens Røst.
Mildt flammer Lampen dog endnu til Trøst,
Og dybt fra Krogen, som dens Straaler smykke,
Den kaster skarpt paa Grottens Væg en Skygge
Af Vestalindens yndige Profil,
Af hendes Lokker, fæsted med en Piil.
Og halv i Tanker Fulvia sig vender
Mod Væggen om, hvor hun sig selv gjenkjender,
Og med et Suk i denne Skygge seer
Et Sorgens Billed, der ei klares meer.
Stærkt skjælver Skyggen medens dybt hun sukker;
Og Fulvia bøier sig - og Skyggen bukker
Paa samme Tid som hun sin Pande ned,
Og langsomt ad det stille Hvilested,
Lig Brudens Leie smykt med Tæpper hvide,
Den glider hen ved Vestalindens Side. -
O, ganske eensomt Mennesket er ei!
Staaer han i Lys, er Skyggen paa hans Vei,
Og viser ham hans eget dunkle Billed;
Er dybt i Mulm og Mørke hen han stillet,
Da træder frem ved Tankelivets Skin
Det klare Gjenskin af Gemyt og Sind;
Thi maalt med Livets Lys er han en Skygge,
Med Dødens Mørke maalt, en evig Psyche.

Men taus paa Leiet Vestalinden hviler,
Og uophørlig hendes Tanke iler
201 Fra Dødens Stilhed op til Livets Larm;
Dog knap i Lyset den sig rører varm,
Knap kalder frem den de forsvundne Dage,
Før brat dens Toner hendøe som i Klage,
Og lig en anskudt Fugl, der Vingen brød,
Den synker ned i Mørket til sin Død.
Dog atter Fulvia til Liv den bringer,
Og atter løftes Tankefuglens Vinger,
Og atter den i Verden flyver frem,
For atter vingestækt at vende hjem.
Til sidst dog af det samme Spil den trættes,
Til sidst kun Vestalindens Tanke rettes
Som halv ophævet, svævende og mat,
Paa Gravens Stilhed, af hver Lyd forladt.
Faldt blot et Sandskorn nu, man strax det hørte
Naar i sit lette Fald det Gulvet rørte;
Slog et Insect de bløde Vinger blot,
Her i den dybe Ro det mærktes godt;
Men ingen Lyd - thi lydløs, stum og stille
Er hvad der her sig rører: Tidens Kilde.
Den bærer vel Alverdens vilde Larm
Paa sine Bølgers altid fulde Barm,
Men alt som Livet ned ad Strømmen føres,
Af Tausheds Aand det formes og berøres.
Den vilde Smerte bli'er til Veemods Dugg,
Det stærke Klageskrik bli'er til et Suk,
Og nær ved Graven flyder Livet stille,
Saa stille som om Fulvia Tidens Kilde.
Da griber Medynk med sig selv - en Lyst
Saa sød som bitter - Vestalindens Bryst;
Og uden Standsning Taarestrømmen rinder
Fra hendes Øine ned ad hendes Kinder,
Og suges af de unge Læber ind
Som liflig Balsam for det syge Sind.

Hun græder uden Ophør: fulde, milde,
Paa Draabe Draabe, Taarerne fremtrille,
Som skulde ei de tørres bort igjen,
Og selv hun her i Taarer smelte hen.
Endnu hun græd, da Hjertet træt af Klage
Sank i Bevidstløshedens Nat tilbage;
Endnu hun græd, da Søvnens stille Aand
Berørte hendes Øie med sin Haand.

202

Hun slumred ind - og hen ad Drømmens Vover,
Som Mindets blege Stjerne lyser over,
Tilbage i sig selv hun sagte gled.
Det Dække, der om Dagen drages ned
Imellem Tankens Yttring og dens Kilde,
Nu løfter sig iveiret tyst og stille,
Og intet ydre Indtryk fængsler meer
Den frie Sjæl, som i sig selv kun seer.
Der - i dens skjulte, underfulde Rige -
I en bestandig Ungdomsfriskhed stige
De talende, skjøndt tause, Minder frem,
Og Haabets Spirer røre sig i dem.
Der vælder op den dunkle Tankestrøm,
Hvis Fylde her udgyder sig som Drøm,
Men som bevarer skjult i sine Bølger
Det Kommende, hvis Liv endnu sig dølger.
Alt hvad den næste Tid skal kalde frem,
Beredes alt i dette stille Hjem,
Hvor Sjælens Kræfter, Drift og Haab og Længsel,
Lig bundne Aander slumre som i Fængsel.
- Og Vestalinden sover; Lampens Skin
Fra Krogen falder hen paa hendes Kind,
Paa hendes mørke Lokker, paa de hvide
Blodløse Læber, dog endnu saa blide.
Men skjøndt i Hulens mørke Fængselsvraa
Som lænket ubevægelig hun laa;
Skjøndt her en Fange slumrende hun hviler,
Dog bort i Drømmen hendes Sjæl nu iler.

Hun drømte - og en Rad af Aar svandt hen,
Og selv hun saae sig som et Barn igjen,
Der gjennem Haven, under Træets Grene,
Med Fuglen paa sin Skulder vandred ene.
Hun strakte Haanden ud med Kornet i,
For Fuglen nynnende sin Melodi,
Og ned den flagrede paa lette Vinger,
Og nød sin Føde nu paa hendes Finger.
Saa gik hun med sin Fugl i Haven om,
Bevogtende sin lille Eiendom,
Og med en Fryd, som kun de Smaa fornemme
Hun taler til den med en kjærlig Stemme.
Da hører hun medeet sin Moders Røst:
Kom op, o Fulvia, fra Leg og Lyst!
Skynd dig fra Haven op, min lille Pige!
Din Fader har et Ord dig nu at sige.
Hun træder ind i Hallen - Fuglen sad
203 Endnu paa Skuldren, nipped af et Blad,
Og som hun selv den seer sig om urolig;
Thi midt i Hallen, i den stille Bolig,
Hvor sjelden hun en Fremmed forhen saae,
En Skare purpurklædte Præster staae.
Men hendes Fader hendes Haand omfatter
Idet han siger: Skuer her min Datter!
Min lille Fulvia, mit Huses Ziir,
Til Vestas Tjeneste jeg hende vier!

Her med sin Mund han hendes Mund berører
Og favner hende ømt, hvorpaa han fører,
Forbi de tause, purpurklædte Mænd,
I hendes Moders Arme hende hen.
Selv sukker hun, men kjender Grunden ikke;
Dog pludselig fordunkles hendes Blikke,
Og Taarekilden fyldes meer og meer,
Da Graad hun i sin Moders Øie seer.
I dette Øieblik sig Fuglen svinger
Fra hendes Skuldre bort paa snare Vinger,
Og rundt hun følger den i Hallen om,
Indtil de Begge hen til Døren kom.
Der fly'er den ud - i Luften høit den stiger,
Hvor paa sin frie Flugt den hurtig svandt -
Men idetsamme Drømmens Billed viger,
Og andre Syner hendes Tanke bandt.

Hun drømte. Som en voxen Jomfru hun
I Templet gik den tause Midnatsstund
Med Blikket vendt mod Vestas høie Billed,
Der tættisløret var paa Altret stillet.
Foran det, paa den blanke Marmorsteen,
Den hellige Lampe brændte mild og reen,
Og klart i Glandsen af dens lyse Lue
Gudindens hvide Hænder kom tilskue.
Og Fulvia stod taus med sænket Blik,
Imens forbi som Minde hende gik
Den hele Sum af Timer og af Dage,
Der her i Templets Hal var lagt tilbage.
De mange Aar, hvori med trofast Sind
Hun havde vogtet her paa Lampens Skin
Og offret Dag og Nat til sin Gudinde,
Dem saae hun atter komme og forsvinde.
Men nu til Altrets Fod hun træder hen,
I Lampen gyder Olie hun igjen,
Saa Luen flammer høit, alt mens hun stille
Andægtig kysser Vestas Haand, den milde.
204 Da var det, som medeet Gudindens Aand
Gav Liv til Billedstøttens Marmorhaand;
Paa eengang den sig rørte - Slørets hvide
Og rige Folder Haanden drog tilside;
Den høie Støtte, før saa kold og stiv,
Medeet bevæged sig i yndigt Liv:
Glands farved Marmorkinden, Læben smiilte,
Og Øiets Lys paa Vestalinden hviilte,
Der knælte taus, imedens Sjæl og Blik
Tilbedende op til Gudinden gik,
Just som sig hørlig med sin Guddomsstemme
Paa denne Viis Gudinden lod fornemme:
O Fulvia! min Datter, hvem jeg saae
For mine Fødder tidt, naar her du laa
I Nattens tause Stund, og Bønner hæved
111 mig, der skjøndt usynlig dig omsvæved:
O Fulvia! din Villie nu er skeet;
Foruden Slør du har mit Aasyn seet,
Og for dit Øie staaer jeg aabenbaret.
Men som min Naade her du har erfaret,
Saa vær mig altid tro paa denne Jord! -
Dybt bæved Fulvia ved disse Ord -
Hun vendte sig - og idetsamme stilled
For hendes Sjæl sig frem et andet Billed.

Hun drømte. Høit paa Himlen Maanen gled
Og sendte Straaler over Lunden ned,
Ned over Myrthens og Cypressens Bolig,
Hvor nu hun vandrer tankefuld, urolig.

Da skjælvend pludselig Cypressens Top,
Og hun, idet hun Øiet løfted op,
Lyslevende nu ligefor sig saae
Den unge Ridder, som hun tænkte paa.
Som tvende Lys til eet sig sammen føie,
Saa mødtes her paa eengang Begges Øie,
Og Begge bytted her med dæmpet Røst
Savn imod Savn, og Længsel imod Trøst.
De vandred hen hvor Kildens Bølger glide,
Hun paa dens ene, paa dens anden Side
Marcellus, der om hendes holdt sin Haand,
Og danned over Vandet saa et Baand,
Der huldt forened dem, hvem Skjæbnen vilde
Trods deres Hjerters Forbund evig skille.
Saa vandred de, og kom til Broens Steen,
Og fast omslynged' stod de To som Een:
Eet Sind kun boede i dem, een var Flammen,
205 Mens deres Blik og Læber smelted sammen.
En Ring han fremtog med bevæget Aand,
Og lagde den i Vestalindens Haand
Med disse Ord: dig, Lundens stille Skygge!
Og dig, o Luna! jeg betroer min Lykke.
Da lod i Drømmen Fulvia hans Ring
I Vandet falde - pludselig omkring
Marcellus vendte sig, og i det tykke
Og dunkle Løv hans Billed som en Skygge
Gled meer og meer tilbage. Selv hun stod
Med Skræk i Sjælen og med bunden Fod,
Der vilde følge ham, men mægted ikke.
Og mere fjern ham skued hendes Blikke,
Og mere mørk blev Skoven - Maanens Kind
I Skyens sorte Slør sig hylled ind,
Mens nærmere hun Stormens Brusen hørte.
Alt rørte sig, kun hun sig ikke rørte;
Alt sig bevæged - hun alene stod
Skjønndt bævende med lænkebunden Fod,
Og saae den Elskede bag Løvet svinde -
Men idetsamme vexled Sjælens Minde,
Thi Drømmen skifted om i hendes Sind.

Hun drømte. Ved de blege Stjerner's Skin
Hun vandrer gennem ubekjendte Egne;
Og Alt er mørkt og trist, og allevegne
Kun Død og Undergang hun skue faaer.
Foran et Tempel i Ruiner staaer
Hun stille, medens sorgfuld hun beskuer
Det knuste Tag, de sammensunkne Buer;
Thi af det stolte, søileklædte Huus
Den ene Halvdeel ligger her i Gruus.
Alt syntes hun at her hun skulde kjende,
Men hver Erindring flygter bort fra hende
Just naar den vakt i Sjælen tale skal.
Dog see! ud af en marmordækt Portal,
Der end sig hæver, krandsset af Ruiner,
En Qvinde træder frem med strenge Miner,
Med stolte Skridt og majestætisk Gang,
Og truende, skjønndt dæmpet, Røsten klang:
O Fulvia! Hvi staaer du her saa stille
Og seer paa Templets sønderbrudte Pille,
Og paa den sunkne Bygning, før saa stærk?
Du Daare stirrer paa dit eget Værk!
Thi her stod Vestas Borg - her Solen tændte
Den rene Flamme, som paa Altret brændte,
206 Hvis Lue nærer Livet overalt;
Men Flammen sluktes ud og Templet faldt,
Og paa dets Levninger staaer nu din Dommer:

See bag dig, Fulvia! Din Straf den kommer!
Og Fulvia idrømme saae sig om,
Og see, et Sørgetog nu langsomt kom
Hen over Sletten, og som Døden stille
Det skred ad Veien frem mod Templets Pille.
Foran man bar en Baare, bred og stor,
Bedækket af et dunkelt Sørgeflor,
Der, medens Toget tæt forbi nu skrider,
Paa eengang løftes og tilside glider.
Der laa Marcellus i sit Blod - hans Træk,
De før saa fagre, stivned var i Skræk;
Hans unge Legeme, til Bolig dannet
For Kraft og Skjønhed, herligt sammenblandet,
Laa sønderslidt, berøvet al dets Pragt,
Lig Skovens Stamme ved Orkanens Magt.
Men Fulvia i Rædsel om sig vender,
Og pludselig hun Skikkelsen gjenkjender,
Der end ved Templet stod med hævet Haand.
O Vesta! O Gudinde, tag min Aand!
O, riv det rige Offer ud fra Døden!
Min være Straffen, thi kun min er Brøden!
Saa raaber hun, mens sønderknuust hun ned
For sin Gudindes rene Fødder gled.
Da brat hun aabner Øiet. Endt er Blunden;
Hun er alene - Drømmen er forsvunden.

Høit paa sit Leie Fulvia hæver sig;
Hun seer omkring i Hulen som et Liig,
Der af sin Grav til Livet kaldes atter,
Men Intet dog af Verden mere fatter.
Som Hjulet dreier rundt sig i en Ring,
Saa ruller hendes Øie vildt omkring
Blandt Syner, hvori Drømmesyn sig blande.
Med Haandens Flade stryger hun sin Pande,
Som før paany i Tankens skjulte Hjem
Bevidsthedslivet klart at kalde frem. -
Midt i sin Søgen hendes Blik dog standser,
Medeet faaer Liv igjen de døde Sandser,
Og Døden selv, med al sin Skræk og Gru,
Sig i de blege Træk afspeiler nu.
Marcellus! - sukker hun - var det dit Billed,
Der sig idrømme for mit Øie stilled?
207 O Elskede! var det dig selv jeg saae,
Da sønderknuust og blodig der du laa?
Ved dette Suk sig Tankens Løb forandrer,
Og ned fra Leiet springer hun, og vandrer
Først klagende, og derpaa taus og stum
Frem og tilbage i det snevre Rum.
Snart staaer hun stille - snart sin Haand hun strækker
Mod Gravens Loft iveiret - snart bedækker
Den Panden, hvor det vildt opløste Haar
Heelt over Skuldren hun tilbage slaaer,
Mens fyldt af Rædsel hendes Øie skuer
Mod Lampelysets nu saa matte Luer:
Da farer gysende hun op igjen,
Til Olieskaalen rask hun iler hen,
Og Ilden nærende hun atter tænder
Det halv udslukte Blus, saa høit det brænder.
Fortabt i Tanker hun foran det staaer;
Jo høiere den stærke Flamme slaaer
Og farver Loft og Væg med sine Luer,
Jo mere klart ved dem sin Grav hun skuer,
Desmere svinder Livets svage Skin
I hendes Øie som paa hendes Kind,
Desmere hendes Tanke sig forvirrer,
Til næsten udtryksløs hun for sig stirrer.

Da var det som en Lyd foroven lød,
Det var som Gravens Loft man gjennembrød,
Og Fulvia farer op, og Haabet binder
Sig fast til Lyden, som nu brat forsvinder.
Hun lytter - men sig Intet mere rører;
Høit raaber hun - dog kun sig selv hun hører;
Stærkt gennem Hulen trænger hendes Skrig;
Men ingen Hjælp og Hjælper nærmer sig,
Og intet Svar igjen fra Verdens Stemme,
Selv ei det svageste, hun kan fornemme. -
Da griber Raseriets stærke Haand
Med sine vilde Kræfter hendes Aand:
Frem og tilbage hun i Hulen render,
Fortvivlet stirrende, mens hendes Hænder
Afrive Lökkernes den rige Pragt,
Og Barmens Bælte om den hvide Dragt.
Høit flyver Brystet, medens Øiet flammer,
Og pludselig sig selv og al sin Jammer,
Som overvældet af Elendighed,
Paa Hulens kolde Gulv hun kaster ned.
Der laa et Øieblik hun som bedøvet
Og kølte Hjertets indre Brand i Støvet,
208 Til Furien fordobbed hendes Skræk
Og op hun sprang med Angst i alle Træk,
Mens gennem høie Skrig hun laante Ord
Til Eumenidernes det skjulte Chor.
Saa raser hun til hendes Kræfter svinde,
Til hver en Tanke dør med hvert et Minde,
Og dybt i Afmagt, reven bort fra Alt,
Igjen afmægtig hun tilbage faldt.

Hun slumred ind - og lang Tid laa hun stille;
Men atter vaagned hun, thi Livets Kilde
Var ikke standset end i hendes Bryst.
Den svundne Verden med dens Qval og Lyst
Besøgte hende atter - atter næred
Hun sine Tanker med en Sorg, der tæred
Lig Ormen Dag og Nat paa Livets Rod.
Snart brændte høit i Flammer hendes Blod,
Snart gød sig Dødens Iis i hendes Aarer,
Snart laa hun rolig, smeltet hen i Taarer,
Snart stormed i Fortvivlelse hun om
Og fyldte med sin Jamren Hulens Rum,
Naar frem paany for hendes Blik sig stilled
Marcellus i det blodigknustc Billed,
Indtil hun atter, udtømt ved sin Klage,
Sank paa sit Leie ubevidst tilbage.
Saa hengled Dagene - af eens Natur
Var Dag og Nat; thi Verdenssolens Uhr,
Der maaler Tidens Flugt med gylden Viser
Og evig i sin Opgang Lyset priser,
Det saae hun ei, saalidt som Farvens Spil,
Hvis rige Straalekrands ei her var til.
Den hele Verdens Glands hun nu kun kjendte
Af Skinnet, som en døsig Lampe sendte;
Den hele Kraft af Livet nu sig bød
For hende frem kun i et skimlet Brød;
Den sidste Røst af Livets tusind Stemmer
Nu i sit eget Suk hun kun fornemmer.
Alt savned hun, hvad Verden ellers fik
Til Lindring i sin Nød: det varme Blik
Fra et deeltagende og trofast Hjerte;
Det Trøstens Ord, der veier op mod Smerte;
Den ømme Haand, den stille Ven, som tager
Den halve Byrdes Vægt og dog ei klager.
Hun var alene - dybt i Gravens Skjød:

Eensom ved Hjertets Nag, ved Haabets Død,
209 Ved Livets Fryd og Qval sig at erindre;
Hun bar en svunden Verden i sit Indre,
Hun mærked endnu Følelsernes Strøm
Bevæge sig i Mindets rige Drøm,
Og alle Fortidstanker Liv forlene;
Men dog hun eensom var - hun var alene.
Saa hengled Dagene - og Planten lig,
Nys frisk og svulmende og farverig,
Der visner hen, berøvet Lys og Varme,
Saa visned i sin kolde Grav den Arme.
Den rige Barm, den ungdomsfriske Kind,
Svandt under Suk og Taarer langsomt ind;
Det sorte Øie med dets dunkle Flamme
Forstørret fremsteg af sin hule Ramme;
Det ranke, det ungdommelige Liv
Sank bøiet sammen som et krummet Siv.
Men med den legemlige Kraft hentæret
Var og det bittre Nag, af Smerten næret;
Og Skibet lig, naar over Havets Speil
Det glider ind i Havn med slappe Seil,
Saa hengled Fuivias de sidste Dage:
Hun saae mod Døden frem - ei meer tilbage.

Og Døden nærmed sig - den Næring, som
Var hende tildeelt ved den strenge Dom,
Var alt fortæret, og i Lampens Lue
De sidste Draaber Olie var at skue.
Det var den stille Midnatstime, da
Sit Bad i Dybet Luna kommer fra,
Og Jupiter og Venus begge stige
I Straaler ned fra deres skjulte Rige;
Da Begge aabne Menneskenes Bryst
For Ærens og for Kjærlighedens Lyst,
Og fængsle hver en Sjæl, hvis Kraft ei sover,
Og fryde hvert et Blik al Jorden over -
Men under Jorden Vestalinden laa;
Taus fra sit Leie hen for sig hun saae,
Og ingen Smertenstræk sig mere blande
I Dødens dunkle Skrift paa hendes Pande.
Et Udtryk fromt og mildt sig viste kun
I Minespillet om den blege Mund,
Og en forklaret Aand, som Trøst erfared,
I Øiets Taareglands sig aabenbared.
Hver Kamp var endt - thi Freden trykked nys
Paa hendes Læber sit F'orsoningskys,
210 Og mens endnu hun blidelig saaes smile,
Paa hendes Lemmer sank den dybe Hvile.
Saadan hun laa, i al sin bittre Nød
Et yndigt Bytte for den nære Død,
En Blomst, af Stormen kastet ned i Støvet,
Men, om end brudt, dog ei sin Duft berøvet.
Vel speiled sig endnu i Tankens Strøm
Et Billede af Livets mørke Drøm,
Men hendes Hænder, som til Bøn sig folde,
Saa fast i Døden dog paa Trøsten holde.
Hun bad til Vesta: O Gudinde! du,
Som i min sidste Nød mig skuer nu,
O Herlige, forbarm dig! Lad mig ende,
Mens jeg endnu seer denne Lampe brænde.
Lad mig i Lyset døe! Lad Sjæl og Sands,
Til Alt formørkes, qvæges ved din Glands!
Og som jeg selv dig saae i Aftenrøden,
Lad mig dit Billed see endnu i Døden!

Og hendes Bøn blev opfyldt. Lampens Skin

Husvaled til det Sidste hendes Sind,
Ja mere høit end før dens Lue brændte
Da Fulvia sit Afskedsblik den sendte.
Dens Flamme blavred med urolig Hast
Da hendes drømmeslørte Øie brast;
Den kasted end sin Glands paa hendes Billed,
Da Dødens Suk om hendes Læbe spilled;
Da blussede den op og klared brat
Om Fulvias Leie Gravens dybe Nat,
Og gjengav hendes Træk med dobbelt Styrke -
Da gik den ud - og Alt omkring blev Mørke.